Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (deveto vijeće)

12. listopada 2017.*

„Žig Europske unije – Postupak povodom prigovora – Prijava za registraciju verbalnog žiga Europske unije SDC-554S – Raniji neregistrirani nacionalni verbalni žig SDC-554S – Relativni razlog za odbijanje – Članak 8. stavak 4. Uredbe (EZ) br. 207/2009 (koji je postao članak 8. stavak 4. Uredbe (EU) 2017/1001) – Dokazi koji utvrđuju sadržaj nacionalnog prava – Pravilo 19. stavak 2. točka (d) Uredbe (EZ) br. 2868/95 (koje je postalo članak 7. stavak 2. točka (d) Delegirane uredbe (EU) 2017/1430) – Podnošenje dokaza prvi put pred žalbenim vijećem – Diskrecijska ovlast žalbenog vijeća – Članak 76. stavak 2. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 95. Stavak 2. Uredbe (EU) 2017/1001)”

U predmetu T-316/16,

Moravia Consulting spol. s r. o., sa sjedištem u Brnu (Češka Republika), koju zastupa M. Kyjovský, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), koji zastupa D. Gája, u svojstvu agenta,

tuženika,

druga stranka u postupku pred žalbenim vijećem EUIPO-a, intervenijent pred Općim sudom, jest

Citizen Systems Europe GmbH, sa sjedištem u Stuttgartu (Njemačka), koji zastupaju C. von Donat, J. Lipinsky, J. Hagenberg, T. Hollerbach i C. Nitschke, odvjetnici,

povodom tužbe podnesene protiv odluke drugog žalbenog vijeća EUIPO-a od 1. travnja 2016. (predmet R 1575/2015-2), koja se odnosi na postupak povodom prigovora između društava Moravia Consulting i Citizen Systems Europe,

OPĆI SUD (deveto vijeće)

u sastavu: S. Gervasoni, predsjednik, L. Madise i R. da Silva Passos (izvjestitelj), suci,

tajnik: X. Lopez Bancalari, administratorica,

uzimajući u obzir tužbu podnesenu tajništvu Općeg suda 21. lipnja 2016.,

uzimajući u obzir EUIPO-ov odgovor na tužbu podnesen tajništvu Općeg suda 24. listopada 2016.,

* Jezik postupka: engleski

uzimajući u obzir odgovor na tužbu intervenijenta podnesen tajništvu Općeg suda 2. prosinca 2016.,

uzimajući u obzir odluku od 9. ožujka 2017. o spajanju predmeta T-316/16 do T-318/16 radi usmenog dijela postupka,

nakon rasprave održane 11. svibnja 2017.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Intervenijent Citizen Systems Europe GmbH podnio je 10. travnja 2014. Uredu Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) prijavu za registraciju žiga Europske unije na temelju Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 od 26. veljače 2009. o žigu Zajednice (SL 2009., L 78, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17. svezak 1., str. 226.) kako je izmjenjena [zamjenjena Uredbom (EU) 2017/1001 Europskog parlamenta i vijeća od 14. lipnja 2017. O žigu Europske unije (SL 2017., L 154, str. 1)]..

2 Žig za koji je zatražena registracija verbalni je žig SDC-554S.

3 Proizvodi za koje je zatražena registracija pripadaju razredu 9. Nicanskog sporazuma o međunarodnoj klasifikaciji proizvoda i usluga radi registracije žigova od 15. lipnja 1957., kako je revidiran i izmijenjen, i odgovaraju sljedećem opisu: „Džepna računala; računari”.

4 Prijava za registraciju žiga Europske unije objavljena je u *Glasniku žigova Zajednice* br. 2014/076 od 24. travnja 2014.

5 Moravia Consulting spol. s r. o. podnijela je 22. srpnja 2014. u svojstvu tužitelja, na temelju članka 41. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 46. Uredbe 2017/1001) prigovor na zatraženu registraciju žiga u njezinoj cijelosti.

6 U potporu svojem prigovoru tužitelj se, kao prvo, pozvao na postojanje ranijeg prava koje proizlazi iz neregistriranog verbalnog žiga, koji je bio istovjetan žigu za koji je podnesena prijava za registraciju, s time da je to pravo postojalo barem na području Češke Republike. Taj neregistrirani žig odnosio se na računare.

7 Tužitelj je naveo da je rabio neregistrirani žig prije podnošenja prijave za registraciju žiga, za koji je ona podnesena, osobito u vrijeme podnošenja narudžbe u listopadu 2013. u vezi s isporukom računara iz Hong-Konga (Kina). Tužitelj je s tim ciljem podnio kao dokaz dokument na dvije stranice naslovljen „potvrda o prodaji” (eng. *sales confirmation*) s datumom od 8. listopada 2013.

8 Tužitelj se, kao drugo, pozvao na zlu vjeru intervenijenta. Međutim, nakon EUIPO-ovog podneska od 5. kolovoza 2014., u kojem se među ostalim ističe da se na taj razlog može pozvati samo u postupku za proglašavanje žiga ništavim pokrenutom protiv registriranoga žiga Europske unije, tužitelj u dopisu upućenom EUIPO-u 10. prosinca 2014. navodi da više ne ističe zlu vjeru intervenijenta.

9 Tužitelj se na trećem mjestu pozvao na nepostojanje razlikovnoga karaktera žiga za koji je podnesena prijava za registraciju.

10 Odlukom od 5. lipnja 2015. Odjel za prigovore EUIPO-a odbio je tužiteljev prigovor te mu naložio snošenje troškova. Odjel za prigovore naveo je da tužitelj nije dostavio ni informacije ni dokaze u vezi s primjenjivim nacionalnim pravom, na koje se pozivao i na temelju kojega se moglo zabraniti uporabu žiga za koji je podnesena prijava za registraciju u predmetnoj državi članici, i to nakon što je pozvan da dopuni svoj prigovor. Odjel za prigovore je usto naglasio da se na nepostojanje razlikovnoga karaktera žiga za koji je podnesena prijava za registraciju primjenjuje članak 7. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 7. Uredbe 2017/1001) i da to zato nije bio valjan razlog u postupku povodom prigovora.

11 Tužitelj je 4. kolovoza 2015. EUIPO-u podnio žalbu protiv odluke Odjela za prigovore na temelju članaka 58. do 64. Uredbe br. 207/2009 (koji su postali članci 66. do 71. Uredbe 2017/1001).

12 Tužitelj je priložio svojem podnesku s tužbenim razlozima informacije o relevantnom češkom zakonodavstvu u vezi sa žigovima, navodeći sadržaj tog zakonodavstva koji se odnosio na sudsku zaštitu neregistriranog znaka.

13 Drugo žalbeno vijeće EUIPO-a odbilo je žalbu odlukom od 1. travnja 2016. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka).

14 Prije svega, s jedne strane, žalbeno vijeće je zaključilo, u biti, da tužitelj u tijeku postupka povodom prigovora nije uputio na primjenjive pravne odredbe i nije dostavio nikakve informacije u vezi sa sadržajem prava na koje se poziva ili uvjetima koje treba ispuniti u tom slučaju, koji bi omogućili EUIPO-u da ocijeni jesu li ispunjeni posebni uvjeti iz tih odredbi i je li stoga moguće zabraniti uporabu žiga za koji je podnesena prijava za registraciju na temelju zakonodavstva predmetne države članice, odnosno Češke Republike. Žalbeno vijeće je podsjetilo na to da je tužitelj morao zahtijevati, i dostaviti, sve informacije potrebne za dokazivanje da je raniji žig pripadao u područje primjene nacionalnog prava i da je iz potonjega proizlazilo pravo zabraniti uporabu kasnijeg žiga.

15 S druge strane, u vezi s informacijama o češkom zakonu koje je tužitelj podnio prvi put pred žalbenim vijećem, ono je ocijenilo da ih se ne može smatrati „novima” ili „dodatnima” i da su stoga nedopuštene. Žalbeno vijeće naime nema diskrecijsku ovlast u vezi s prihvaćenjem nepravodobno podnesenih dokaza.

16 Nadalje, žalbeno vijeće je dodalo da, čak i da se dokaze koji su mu bili podneseni prvi put trebalo smatrati „novima” ili „dodatnima”, omogućujući mu na taj način primjenu diskrecijske ovlasti u vezi s njihovim uzimanjem u obzir, ono je tu ovlast primijenilo na način da ih je odlučilo ne uzeti u obzir. Prema mišljenju žalbenog vijeća, iz teksta članka 76. stavka 2. Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 95. stavak 2. Uredbe 2017/1001) proizlazi da nepravodobno isticanje ili podnošenje činjenica i dokaza ne daje stranci koja je tako postupila bezuvjetno pravo da se te činjenice i dokazi uzmu u obzir. Žalbeno vijeće je zaključilo da okolnosti u vezi s kojima je došlo do tužiteljevog nepravodobnog podnošenja dokaza nisu mogle opravdati to zakašnjenje.

17 Kada je riječ o argumentu koji se temelji na navodnoj zloj vjeri intervenijenta, koji je tužitelj ponovno iznio unatoč svojem odricanju od pozivanja na taj razlog u tijeku postupka pred Odjelom za prigovore, žalbeno vijeće je podsjetilo da se na temelju članka 41. Uredbe 207/2009 prigovor može podnijeti na temelju članka 8. te uredbe (koji je postao članak 8. Uredbe 2017/1001) i navelo je da, s obzirom na to da se u toj odredbi ne navodi zla vjera kao razlog za podnošenje prigovora, ono neće ispitati taj razlog.

18 Naposljetku, žalbeno vijeće je istaknulo, pozivajući se na sudsku praksu, da se pitanje o kojem se raspravljalo tijekom postupka povodom prigovora nije sastojalo u utvrđivanju je li sporni znak imao razlikovni karakter ili nije i je li ga trebalo registrirati u skladu s člankom 7. stavkom 1. točkom (b) Uredbe br. 207/2009 [koji je postao članak 7. stavak 1. točka (b) Uredbe 2017/1001] nego treba li odbiti registrirati sporni znak zbog postojanja ranijeg prava u smislu članka 8. stavka 4. iste uredbe (koji je postao članak 8. stavak 4. Uredbe 2017/1001).

Zahtjevi stranaka

19 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi pobijanu odluku;

– naloži EUIPO-u snošenje troškova.

20 EUIPO i intervenijent od Općeg suda zahtijevaju da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

Dopuštenost

21 EUIPO smatra da je tužba očito nedopuštena. Intervenijent sa svoje strane smatra da je tužba nedopuštena u dijelu u kojem se temelji na članku 52. stavku 1. točki (b) Uredbe br. 207/2009 (koji je postao članak 59. stavak 1. točka (b) Uredbe 2017/1001).

O apsolutnoj zapreci vođenju postupka koju je istaknuo EUIPO

22 Prema mišljenju EUIPO-a, dva razloga opravdala su odbijanje, od strane žalbenog vijeća, žalbe podnesene protiv odluke Odjela za prigovore. Kao prvo, žalbeno vijeće nije imalo nikakvu diskrecijsku ovlast prihvatiti podnesene dokaze u kojima se navode žalbeni razlozi. Kao drugo, čak i ako je žalbeno vijeće imalo diskrecijsku ovlast i primijenilo ju je, moralo je donijeti odluku o odbijanju žalbe. EUIPO smatra da tužitelj ne osporava, u okviru ove tužbe, drugi razlog iz pobijane odluke. Stoga, čak i ako se prihvate tužbeni razlozi tužitelja u vezi s prvim razlogom iz pobijane odluke, oni nisu dovoljni za poništenje te odluke s obzirom na to da je njezina izreka i dalje u svakom slučaju opravdana njezinim drugim razlogom. EUIPO s obzirom na prethodno navedeno tvrdi da je tužba očito nedopuštena.

23 Tužitelj u točki 21. tužbe obrazlaže nepravodobno podnošenje konkretnih upućivanja na češko pravo, na koje se pozivao i na temelju kojeg se moglo zabraniti uporabu žiga za koji je podnesena prijava za registraciju u predmetnoj državi članici. S tim u vezi on u biti navodi da je u roku koji je odredio EUIPO podnio sve dokaze u vezi sa svojim ranijim pravom kao subjekta koji upotrebljava neregistrirani znak i da su nedostajale samo informacije o nacionalnom pravu. On dodaje da, na temelju načela *iura novit curia*, nije trebalo detaljno navesti konkretne odredbe češkog zakona, koji je dostupan javnosti. Usto, tužitelj smatra da mu je EUIPO morao pružiti obrazloženja na način da navede konkretne elemente koji su nedostajali u njegovu prigovoru da bi ih tužitelj mogao ispraviti. Naime, prema mišljenju tužitelja, EUIPO-ov poziv za dostavljanje obrazloženja o prigovoru nije bio jasan i nije omogućio tužitelju da na temelju tog poziva zaključi koji je točno bio nedostatak njegova prigovora.

24 U tom pogledu treba navesti da je tužitelj u okviru ove tužbe naveo razloge koji opravdavaju nepravodobno podnošenje predmetnih dokaza. Tužitelj stoga u cijelosti osporava EUIPO-ovo stajalište prema kojem se nije moglo prihvatiti nepravodobno podnošenje tih dokaza. Čak i pod pretpostavkom da u spisu postoje dokazi koji proturječe tužiteljevoj tezi, takvo utvrđenje ne bi se odnosilo na nedopuštenost tužbe nego na njezinu osnovanost. Neovisno o obrazloženju na koje se poziva tužitelj da bi opravdao nepravodobno podnošenje dokaza u tijeku upravnog postupka, ne treba

zaključiti, kako to u biti čini EUIPO, da se tužitelj u ovom predmetu ograničio na kritiziranje dijela pobijane odluke u kojem je žalbeno vijeće zaključilo da nije imalo diskrecijsku ovlast u vezi s uzimanjem u obzir tih dokaza.

25 U tim uvjetima treba zaključiti da ne postoji apsolutna zapreka vođenju postupka povodom tužbe koju je iznio EUIPO.

O apsolutnoj zapreci vođenju postupka koju je istaknuo intervenijent

26 Intervenijent smatra, iako je tužitelj u postupku povodom prigovora naveo da ne ostaje pri tom razlogu, da se čini da se on poziva na članak 52. stavak 1. točku (b) Uredbe br. 207/2009 da bi osporio pobijanu odluku.

27 U ovom predmetu tužitelj je, na temelju članka 41. Uredbe br. 207/2009 uložio prigovor protiv registracije žiga Europske unije na temelju članka 8. stavka 4. te uredbe. Intervenijent podsjeća da je članak 52. stavak 1. točka (b) Uredbe br. 207/2009 u vezi sa zlom vjerom podnositelja prijave za registraciju pri podnošenju prijave za registraciju žiga Europske unije apsolutni razlog za ništavost i da se ne nalazi među razlozima za prigovor protiv registracije žiga Europske unije pa se dakle na njega ne može pozvati u okviru postupka povodom prigovora. Stoga je taj razlog prema mišljenju intervenijenta nedopušten.

28 Tužitelj je tijekom postupka povodom prigovora Odjelu za prigovore izrijekom naveo da više ne ističe zlu volju intervenijenta na koju se izvorno pozivao. Međutim, tijekom postupka pred žalbenim vijećem tužitelj je ponovno naveo da se prijava za registraciju spornog žiga temelji na zloj vjeri intervenijenta, što je dovelo žalbeno vijeće do zaključka, u točki 85. pobijane odluke, da to pitanje ne treba ispitati s obzirom na to da se prigovor može podnijeti na temelju članka 8. Uredbe br. 207/2009 i da se u toj odredbi ne spominje zla vjera kao razlog za njegovo podnošenje.

29 Među ostalim, tužitelj u točki 26. svoje tužbe, među razlozima na koje se pozvao u prilog svojem zahtjevu, navodi povredu članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009, međutim, bez navođenja razloga u potporu toj tvrdnji. Tijekom rasprave tužitelj je na pitanje Općeg suda potvrdio da ostaje pri tom razlogu.

30 Međutim, treba podsjetiti da na temelju članka 76. točke (d) Poslovnika Općeg suda tužba mora sadržavati sažeti prikaz tužbenih razloga na koje se poziva, s time da taj prikaz mora biti dovoljno jasan i precizan da omogući tuženiku pripremanje njegove obrane i Općem sudu odlučivanje o tužbi, po potrebi bez drugih informacija u potporu tužbi (vidjeti presudu od 18. rujna 2012., Scandic Distilleries/OHIM – Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), T-460/11, neobjavljena, EU:T:2012:432, t. 16. i navedenu sudsku praksu). Budući da tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 očito ne odgovara tim zahtjevima, treba ga odbaciti kao očito nedopušten. Uostalom, valja napomenuti da pozivanje na taj razlog u stadiju ove tužbe iznenađuje s obzirom na to da je tužitelj izrijekom naveo Odjelu za prigovore da se odriče isticanja zle vjere intervenijenta.

31 Iz gore navedenoga proizlazi da tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009 treba odbaciti kao nedopušten.

32 Podredno, treba podsjetiti da članak 52. stavak 1. točka (b) Uredbe br. 207/2009 propisuje razloge za apsolutnu ništavost žiga Europske unije, osobito kada podnositelj prijave za registraciju postupa u zloj vjeri pri podnošenju svoje prijave za registraciju (presuda od 11. lipnja 2009., Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, t. 34. i 35.), na način da se na zlu vjeru može pozvati u okviru zahtjeva za proglašavanje žiga ništavim upućenoga protiv registriranoga žiga. Međutim, kako navodi i

intervenijent, zla vjera podnositelja prijave za registraciju ne nalazi se u članku 41. Uredbe 207/2009 među razlozima za podnošenje prigovora protiv registracije žiga Europske unije. Taj razlog stoga treba u svakom slučaju odbaciti.

Meritum

33 Tužitelj u prilog tužbi u biti ističe dva tužbena razloga. Prvi tužbeni razlog temelji se na povredi članka 8. stavka 4. i članka 76. stavka 1. Uredbe br. 207/2009 (članak 76. stavak 1. je postao članak 95. stavak 1. Uredbe 2017/1001) kao i pravila 50. stavka 1. Uredbe Komisije (EZ) br. 2868/95 od 13. prosinca 1995. o provedbi Uredbe Vijeća (EZ) br. 40/94 o žigu Zajednice (SL 1995., L 303, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 17., svezak 1., str. 84.). Drugi se temelji na povredi članka 52. stavka 1. točke (b) Uredbe br. 207/2009.

34 Budući da je drugi tužbeni razlog odbačen kao nedopušten, treba ispitati samo prvi tužbeni razlog.

35 Tužitelj u prilog tom tužbenom razlogu navodi da je žalbeno vijeće počinilo pogrešku u primjeni pravila 50. stavka 1. Uredbe br. 2868/95 u vezi s člankom 76. stavkom 2. Uredbe br. 207/2009 kada je u pobijanoj odluci zanemarilo činjenice na koje se tužitelj pozvao i dokaze koje je podnio. On smatra da je žalbeno vijeće pogrešno protumačilo svoju diskrecijsku ovlast u vezi s dokazima koji su prvi put podneseni u okviru žalbenog postupka protiv odluke Odjela za prigovore. Tužitelj u ovom slučaju navodi da je on u roku koji je odredio EUIPO podnio sve dokaze u vezi sa svojim ranijim pravom uporabe neregistriranog znaka i da su nedostajale samo informacije o nacionalnom pravu. Stoga se prema mišljenju tužitelja ne može tvrditi to da on nije podnio nikakav dokaz tijekom postupka povodom prigovora. Tužitelj također navodi da je žalbeno vijeće u pobijanoj odluci pogrešno primijenilo načela iz presude od 28. listopada 2015., Rot Front/OHIM – Rakhat (Маска) (T-96/13, EU:T:2015:813), jer je ta presuda objavljena, u tim okolnostima, nakon isteka roka za podnošenje žalbe protiv odluke Odjela za prigovore. Stoga prema mišljenju tužitelja ta presuda nije relevantna u ovom postupku.

36 EUIPO i intervenijent osporavaju tužiteljeve tvrdnje.

37 S obzirom na to da se argumenti koje je tužitelj naveo u svojim tužbenim razlozima preklapaju, svrsishodno je ispitati ih zajedno.

38 U skladu s člankom 8. stavkom 4. Uredbe br. 207/2009, nositelj znaka koji nije registrirani žig može podnijeti prigovor protiv registracije žiga Europske unije ako on ispunjava četiri kumulativna uvjeta: taj znak mora se rabiti u trgovačkom prometu; on mora imati važnost koja nije samo lokalnog karaktera; pravo na taj znak moralo je biti stečeno u skladu s pravom Unije ili države članice u kojoj je znak bio rabljen prije datuma prijave za registraciju žiga Europske unije i, naposljetku, taj znak mora svojemu nositelju priznati mogućnost zabrane uporabe kasnijeg žiga (vidjeti presudu od 29. lipnja 2016., Universal Protein Supplements/EUIPO – H Young Holdings (animal), T-727/14 i T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, t. 22. i navedenu sudsku praksu). Ti uvjeti su kumulativni, tako da se, kada neki znak ne ispunjava jedan od tih uvjeta, prigovor koji se temelji na postojanju neregistriranog žiga ili drugih znakova koji se rabe u trgovačkom prometu u smislu članka 8. stavka 4. Uredbe br. 207/2009 ne može prihvatiti (vidjeti presudu od 21. siječnja 2016., BR IP Holder/OHIM – Greyleg Investments (HOKEY POKEY), T-62/14, neobjavljena, EU:T:2016:23, t. 20. i navedenu sudsku praksu).

39 Prva dva uvjeta, to jest oni koji se odnose na uporabu i važnost navedenog znaka, koja ne smije biti samo lokalnog karaktera, proizlaze iz samog teksta članka 8. stavka 4. Uredbe br. 207/2009 i stoga ih treba tumačiti u odnosu na pravo Unije. Time se Uredbom br. 207/2009 utvrđuju jedinstveni

standardi za uporabu znakova i njihovu važnost, koji su u skladu s načelima kojima je nadahnut sustav uspostavljen tom uredbom (vidjeti presudu od 29. lipnja 2016., animal, T-727/14 i T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, t. 23. i navedenu sudsku praksu).

40 S druge strane, iz pojma „kad i u opsegu u kojem, sukladno […] pravnom propisu države članice koji se primjenjuje na taj znak" proizlazi da su druga dva uvjeta, navedena u nastavku u članku 8. stavku 4. točkama (a) i (b) Uredbe br. 207/2009, uvjeti utvrđeni navedenom uredbom koji se za razliku od prethodnih ocjenjuju u odnosu na kriterije određene pravom koje uređuje navedeni znak. To upućivanje na pravo koje uređuje navedeni znak u potpunosti je opravdano jer Uredba br. 207/2009 priznaje mogućnost pozivanja na znakove koji ne pripadaju sustavu žiga Europske unije protiv određenoga žiga Europske unije. Stoga se samo na temelju prava koje uređuje navedeni znak može utvrditi je li taj znak raniji od žiga Europske unije i može li se njime opravdati zabrana uporabe kasnijeg žiga. U skladu s člankom 76. stavkom 1. Uredbe br. 207/2009 teret dokazivanja da je taj posljednji uvjet ispunjen jest na stranci koja podnosi prigovor pred EUIPO-om (vidjeti presudu od 29. lipnja 2016., animal, T-727/14 i T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, t. 24. i navedenu sudsku praksu).

41 Za primjenu odredbi članka 8. stavka 4. točke (b) Uredbe br. 207/2009 treba osobito uzeti u obzir navedenu nacionalnu odredbu i sudske odluke donesene u predmetnoj državi članici. Na temelju toga stranka koja podnosi prigovor mora dokazati da predmetni znak ulazi u područje primjene navedenog prava države članice te da ono omogućuje zabranu uporabe kasnijeg žiga (vidjeti, u tom smislu, presudu od 29. lipnja 2016., animal, T-727/14 i T-728/14, neobjavljena, EU:T:2016:372, t. 25. i navedenu sudsku praksu).

42 Pravilo 19. stavak 2. točka (d) Uredbe br. 2868/95 [koje je postalo članak 7. stavak 2. točka (d) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/1430 od 18. svibnja 2017. o dopuni Uredbe Vijeća (EZ) br. 207/2009 o žigu Europske unije i kojom se stavljaju izvan snage uredbe Komisije (EZ) br. 2868/95 i (EZ) br. 216/96 (SL 2017., L 205, str. 1.)] podnositelju prigovora stavlja na teret da EUIPO-u podnese ne samo podatke koji dokazuju da ispunjava potrebne uvjete prema nacionalnom zakonodavstvu čiju primjenu zahtijeva kako bi prigovorio registraciji žiga Europske unije na temelju ranijeg prava, već i podatke iz kojih je jasan sadržaj tih propisa (vidjeti u tom smislu i analogijom presudu od 5. srpnja 2011., Edwin/OHIM, C-263/09 P, EU:C:2011:452, t. 50.). Točno je da se žalbeno vijeće i sud Unije moraju po službenoj dužnosti informirati o odredbama nacionalnog prava kada su te informacije nužne za ocjenu uvjeta za primjenu razloga za odbijanje predmetne registracije, što podrazumijeva to da oni uzmu u obzir, osim činjenica koje su izričito iznijele stranke u postupku, i općepoznate činjenice, odnosno činjenice koje mogu biti poznate svim osobama ili koje se mogu saznati putem općenito dostupnih sredstava (vidjeti u tom smislu presude od 27. ožujka 2014., OHIM/National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, t. 39., 44. i 45., i od 28. listopada 2015., Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, t. 31. i navedenu sudsku praksu). Međutim, ta obveza se primjenjuje samo u slučaju kada EUIPO ili sud Unije već imaju na raspolaganju informacije u vezi s nacionalnim pravom, bilo u obliku navoda u vezi s njegovim sadržajem bilo u obliku dokaza o kojima se raspravljalo i za koje se tvrdilo da imaju dokaznu snagu (vidjeti u tom smislu i analogijom presudu od 28. listopada 2015., Маска, T-96/13, EU:T:2015:813, t. 31. i navedenu sudsku praksu).

43 Stoga je u ovom predmetu upravo tužitelj taj koji, kao podnositelj prigovora, mora podnijeti EUIPO-u podatke na temelju kojih se može utvrditi sadržaj nacionalnog zakonodavstva.

44 Nadalje, treba podsjetiti da se tužitelj u prilog svojem prigovoru pozvao na raniji neregistrirani žig koji je glasio istovjetno kao i žig za koji je podnesena prijava za registraciju, s time da to ranije pravo postoji, prema njegovu mišljenju, barem na području Češke Republike. Kao što je to navedeno u točki 7. ove presude i kao što to također proizlazi iz točke 9. sedme alineje pobijane odluke, jedini dokaz u vezi s korištenjem ranijeg žiga koji je tužitelj iznio pred Odjel za prigovore je dokument od dvije stranice naslovljen „potvrda o prodaji" i s datumom od 8. listopada 2013. Tužitelj nije podnio nikakav dokaz u vezi s primjenjivim nacionalnim zakonodavstvom, a što je razlog zbog kojeg je Odjel

za prigovore odbio prigovor. Kao što je navedeno u točki 12. ove presude, tužitelj je po prvi puta u obrazloženju svoje žalbe pred žalbenim vijećem uputio na odredbe češkog nacionalnog prava kojima se uređuje pravna zaštita neregistriranoga znaka.

45 Stoga treba ispitati je li žalbeno vijeće, a da pritom nije počinilo pogrešku, zaključilo u točki 70. pobijane odluke da u predmetnom slučaju nije imalo nikakvu diskrecijsku ovlast za prihvatiti dokaze koji su mu podneseni prvi put u vezi sa zaštitom koju ranijem žigu pruža relevantno češko pravo jer tužitelj nije podnio ni najmanji dokaz s tim u vezi pred Odjelom za prigovore.

46 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, iz teksta članka 76. stavka 2. Uredbe br. 207/2009, u vezi s EUIPO-ovim ispitivanjem činjenica po službenoj dužnosti, proizlazi, kao opće pravilo, i ako nije drukčije određeno, da stranke mogu podnositi činjenice i dokaze i nakon isteka rokova za njihovo podnošenje predviđenih Uredbom br. 207/2009 i da EUIPO-u nije ni na koji način zabranjeno da uzima u obzir činjenice i dokaze na koje se pozvao i koji su dostavljeni s takvim zakašnjenjem (vidjeti presudu od 11. prosinca 2014., CEDC International/OHIM – Underberg (Oblik vlati trave u boci), T-235/12, EU:T:2014:1058, t. 44. i navedenu sudsku praksu). Drugim riječima, EUIPO ih može uzeti u obzir kada su dostavljeni nakon proteka roka koji je odredio Odjel za prigovore i, prema potrebi, prvi put pred žalbenim vijećem primjenom diskrecijske ovlasti koju mu dodjeljuje članak 76. stavak 2. Uredbe 207/2009 (vidjeti u tom smislu presudu od 11. prosinca 2014., Oblik vlati trave u boci, T-235/12, EU:T:2014:1058, t. 44. i navedenu sudsku praksu).

47 Također je ustaljena sudska praksa da, precizirajući da EUIPO u takvom slučaju „može” odlučiti ne uzeti u obzir navedene dokaze, ta odredba dodjeljuje EUIPO-u široku diskrecijsku ovlast da odluči, temeljeći svoju odluku na toj odredbi, hoće li uzeti takve dokaze u obzir ili ne (vidjeti presudu od 11. prosinca 2014., Oblik vlati trave u boci, T-235/12, EU:T:2014:1058, t. 45. i navedenu sudsku praksu).

48 Smatra se da je ta diskrecijska ovlast ograničena na pitanje treba li ili ne prihvatiti dokaze podnesene nepravodobno. Ta ovlast ne odnosi se na ocjenu naravi tih dokaza.

49 U skladu s pravilom 50. stavkom 1. trećim podstavkom Uredbe br. 2868/95, ako je žalba uložena protiv odluke Odjela za prigovore, žalbeno vijeće ograničava svoje ispitivanje žalbe na činjenice i dokaze podnesene u roku koji odredi Odjel za prigovore, osim ako ne smatra da se u obzir moraju uzeti dodatne i dopunske činjenice i dokazi sukladno članku 76. stavku 2. Uredbe br. 207/2009 (vidjeti u tom smislu presude od 3. listopada 2013., Rintisch/OHIM, C-120/12 P, EU:C:2013:638, t. 31., i od 21. srpnja 2016., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, t. 23.).

50 U tom pogledu Sud je, kao prvo, tumačio članak 76. stavak 2. Uredbe 207/2009 u području dokaza o uporabi na sljedeći način: ako dokaz o stvarnoj uporabi predmetnoga žiga ne bude podnesen u roku koji odredi EUIPO, potonji mora po službenoj dužnosti odbaciti prigovor; s druge strane, kada su dokazi o uporabi podneseni u roku koji je odredio EUIPO, još uvijek je moguće podnošenje dodatnih dokaza (vidjeti u tom smislu presudu od 18. srpnja 2013., New Yorker SHK Jeans/OHIM, C-621/11 P, EU:C:2013:484, t. 28. i 30.).

51 Sud je kao drugo zauzeo stajalište da isto tumačenje članka 76. stavka 2. Uredbe br. 207/2009 valja primijeniti na dokaz o postojanju, valjanosti i opsegu zaštite žiga s obzirom na to da spomenuta odredba sadržava pravilo koje ima horizontalnu ulogu u sustavu spomenute uredbe zato što se primjenjuje neovisno o prirodi dotičnog postupka. Sud je na temelju toga zaključio da se pravilo 50. Uredbe br. 2868/95 ne može tumačiti na način da proširuje diskrecijske ovlasti žalbenog vijeća na nove dokaze (presuda od 21. srpnja 2016., EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, t. 27., i mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Szpunara u predmetu OHIM/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:2, t. 55. i 57.).

52 S obzirom na navedena načela, treba dakle ocijeniti je li tužitelj, u okviru postupka povodom prigovora, podnio barem određene dokaze u vezi s postojanjem, valjanosti i opsegom zaštite ranijeg neregistriranog žiga na koji se poziva.

53 U tom pogledu treba utvrditi da je žalbeno vijeće pravilno ocijenilo da tužitelj nije podnio ni najmanji dokaz u vezi sa sadržajem predmetnoga nacionalnog prava u određenom roku i da nije iznio legitimne razloge koji bi opravdali njegovo postupanje.

54 Naime, jedini dokaz koji je tužitelj podnio da bi dokazao postojanje, valjanost i opseg zaštite ranijeg neregistriranog žiga bio je, kao što je to navedeno u točkama 7. i 44. ove presude, dokument od dvije stranice naslovljen „potvrda o prodaji”, s datumom od 8. listopada 2013. i u vezi s isporukom računara iz Hong-Konga.

55 Kao što to EUIPO navodi u svojem odgovoru na tužbu, taj dokument ne sadržava nikakve informacije u vezi s uporabom ranijeg žiga na koji se poziva, osobito u vezi s mjestom i trajanjem te uporabe, ni u vezi s mogućnosti zaključivanja da važnost nije samo lokalnog karaktera. Taj dokument ne sadržava ni informacije o uvjetima koji se zahtijevaju na temelju zakonodavstva Češke Republike.

56 Treba također utvrditi da „potvrda o prodaji” sadržava popis s oznakama više proizvoda, među kojima se ne nalazi raniji neregistrirani žig, s time da je najbliža oznaka „SDC-554+”.

57 Osim toga, kao što navodi intervenijent, ta „potvrda o prodaji” ne sadržava specifikacije u vezi s konkretnim proizvodima koji se u njoj navode, niti dokazuje da je narudžba na koju ona navodno upućuje dovela do isporuke predmetnih proizvoda pod ranijim neregistriranim žigom.

58 Tužitelj tijekom rasprave nije ponudio nikakvo obrazloženje u odgovoru na pitanje Općeg suda kojima ga je on pozvao da objasni u kojem dijelu je ta „potvrda o prodaji” sadržavala informacije o uvjetima koji se zahtijevaju i zaštiti koju pruža zakonodavstvo Češke Republike u vezi s ranijim neregistriranim žigom.

59 Osim toga, tužitelj je Odjelu za prigovore podnio dokument kojem je priložen dopis koji je intervenijent uputio njemačkom subjektu, u kojem međutim nisu navedene nikakve informacije u vezi s postojanjem, valjanosti i opsegom zaštite ranijeg neregistriranoga žiga.

60 U tim uvjetima ne može se smatrati da je tužitelj podnio već u tijeku postupka pred Odjelom za prigovore određene dokaze u vezi s postojanjem, valjanosti i opsegom zaštite ranijeg žiga. Stoga upućivanja na odredbe češkog zakonodavstva koje je tužitelj prvi put podnio u obrazloženju svoje žalbe pred žalbenim vijećem nisu ni „dodatni” ni „dopunski” dokazi u odnosu na one koji su podneseni pred Odjelom za prigovore.

61 Prema tome, žalbeno vijeće je, a da nije počinilo pogrešku, zaključilo da nije imalo diskrecijsku ovlast prihvatiti dokaze koji su mu podneseni prvi put jer su u ti dokazi bili nepravodobni.

62 S obzirom na prethodna razmatranja, treba napomenuti da za razliku od okolnosti iz predmeta u kojima je donesena presuda od 29. lipnja 2016., Group/EUIPO – Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL) (T-567/14, žalbeni postupak u tijeku, EU:T:2016:371), dokazi koje je tužitelj podnio Odjelu za prigovore u ovom predmetu ne omogućavaju žalbenom vijeću primjenjivanje njegove diskrecijske ovlasti.

63 Osim toga, tužitelj je tijekom rasprave Općem sudu predočio nekoliko primjeraka računara za koje je tvrdio da ih namjerava prodavati i na kojima se nalazio raniji neregistrirani žig. Međutim, za njihovo je odbacivanje dovoljno utvrditi da su podneseni nepravodobno, a da nije potrebno odlučiti o njihovoj dokaznoj snazi u vezi s postojanjem, valjanosti i opsegom zaštite ranijeg neregistriranog žiga. S jedne strane, kao što je to objašnjeno u točkama 38. do 51. ove presude, te dokaze se moralo podnijeti

tijekom postupka pred odjelom za prigovore EUIPO-a. S druge strane, u svakom slučaju, u skladu s člankom 85. stavkom 1. Poslovnika, dokazi i dokazni prijedlozi podnose se u okviru prve razmjene podnesaka. Na temelju članka 85. stavka 3. tog Poslovnika, iznimno, glavne stranke mogu podnositi dokaze i stavljati dokazne prijedloge i prije zatvaranja usmenog dijela postupka ili prije odluke Općeg suda o neprovođenju usmenog dijela postupka, pod uvjetom da opravdaju kašnjenje u podnošenju takvih dokaza odnosno stavljanju dokaznih prijedloga. Međutim, podnošenje navedenih dokaza na ročištu je s obzirom na to bilo nepravodobno, u smislu tih odredbi. Budući da tužitelj nije ponudio obrazloženje u vezi sa zakašnjelim podnošenjem tih dokaza, treba ih odbaciti kao nedopuštene na temelju članka 85. stavaka 1. i 3. Poslovnika.

64 U vezi s tvrdnjom tužitelja da je žalbeno vijeće počinilo pogrešku jer je primijenilo načela iz presude od 28. listopada 2015., Маска (T-96/13, EU:T:2015:813), iako je ta presuda donesena nakon isteka roka za podnošenje žalbe protiv odluke Odjela za prigovore donesene u ovom predmetu, dovoljno je podsjetiti da je u skladu s ustaljenom sudskom praksom tumačenje Suda u pogledu odredbe prava Unije ograničeno na pojašnjenje i određivanje njezina značenja i dosega, onako kako je moralo biti shvaćeno i primijenjeno od trenutka njezina stupanja na snagu. Iz toga proizlazi da se na taj način tumačena odredba može i mora primijeniti čak i na pravne odnose koji su nastali i bili uspostavljeni prije predmetne presude i da samo iznimno, primjenom općeg načela pravne sigurnosti koje je sastavni dio pravnog poretka Unije, Sud može biti potaknut ograničiti mogućnost da se sve zainteresirane osobe pozovu na odredbu koju je on protumačio s ciljem dovođenja u pitanje pravnih odnosa ustanovljenih u dobroj vjeri. Ta se razmatranja primjenjuju na institucije Unije kada su one pozvane provesti odredbe prava Unije koje su predmet naknadnog tumačenja Suda (vidjeti presudu od 16. rujna 2013., Španjolska/Komisija, T-402/06, EU:T:2013:445, t. 104. i navedenu sudsku praksu).

65 Radi cjelovitosti treba navesti da je vijeće pravilno ocijenilo u točki 71. pobijane odluke da, čak i da je dokaze koji su prvi put podneseni pred njega trebalo smatrati „dodatnima” ili „dopunskima”, i čak i da je trebalo smatrati da žalbeno vijeće ima diskrecijsku ovlast prihvatiti te dokaze, ono te dokaze ne bi uzelo u obzir.

66 Doista, kao što je istaknulo žalbeno vijeće, iz teksta članka 76. stavka 2. Uredbe br. 207/2009 proizlazi da nepravodobno isticanje ili podnošenje dokaza ne daje stranci koja je tako postupila bezuvjetno pravo da EUIPO te činjenice i dokaze uzme u obzir.

67 U tom pogledu Sud je već presudio da će EUIPO-ovo uzimanje u obzir nepravodobno podnesenih dokaza, kada se od njega zatraži da odluči u postupku povodom prigovora, vrlo vjerojatno biti opravdano u slučaju kada on smatra da će, s jedne strane, dokazi koji su podneseni kasno vjerojatno biti značajni za ishod postupka povodom prigovora pred njim i da se, s druge strane, stadij postupka u kojem su dokazi podneseni i okolnosti pod kojima su podneseni ne protive njihovu uzimanju u obzir (presuda od 13. ožujka 2007., OHIM/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, t. 44.).

68 Međutim, s jedne strane, treba podsjetiti da je, kao što to pravilno navodi EUIPO, tužitelj morao, u ovom predmetu, znati da mora podnijeti određene dokaze u vezi s elementima kojima se dokazuje sadržaj češkog zakonodavstva.

69 Takva obveza proizlazi već iz pravila 19. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 2868/95, navedene u točki 42. ove presude. Usto, iz sadržaja EUIPO-ovog dopisa od 5. kolovoza 2014. jasno proizlazi da je on obavijestio tužitelja o dokazima koji se moraju podnijeti u potporu prigovoru na temelju članka 8. stavka 4. Uredbe 207/2009, navodeći osobito sadržaj nacionalnog zakonodavstva, osobito kada je riječ o uvjetima za pravnu zaštitu na koju se poziva i o opsegu prava koja se priznaju nositelju i, kada je riječ o neregistriranom žigu, dokaz o tome da je taj žig rabljen u trgovačkom prometu.

70 Međutim, unatoč tom izričitom zahtjevu za dostavu informacija, tužitelj Odjelu za prigovore nije podnio nijedan dokaz u vezi sa sadržajem nacionalnog zakonodavstva niti je podnio i najmanju informaciju u vezi s tim sadržajem.

71 S druge strane, ni dokazi koje je tužitelj podnio da bi opravdao to zakašnjenje ne mogu se prihvatiti.

72 Naime, kada je prije svega riječ o načelu *iura novit curia* na koje se poziva tužitelj, ono se odnosi samo na primjenu prava Unije. Prema ustaljenoj sudskoj praksi, utvrđivanje i tumačenje pravila nacionalnog prava pripada u utvrđivanje činjenica, a ne u primjenu prava. Dakle, u pravnom području primjene načela *iura novit curia* nalazi se samo pravo Unije, dok je nacionalno pravo činjenično pitanje za koje se moraju iznijeti činjenice i kod kojeg se primjenjuje teret dokazivanja, a sadržaj nacionalnog prava mora se po potrebi dokazati podnošenjem dokaza (vidjeti u tom smislu presudu od 20. ožujka 2013., El Corte Inglés/OHIM – Chez Gerard (CLUB GOURMET), T-571/11, EU:T:2013:145, t. 35. i navedenu sudsku praksu). Međutim, kao što i proizlazi iz točke 42. ove presude, s jedne strane, EUIPO se mora po službenoj dužnosti informirati o sadržaju nacionalnog prava samo ako već raspolaže informacijama s njim u vezi, ako je to nužno za ocjenu uvjeta za primjenu razloga za odbijanje registracije. S druge strane, Opći sud može provoditi učinkovit nadzor s tim u vezi i provjeriti, izvan dokumenata koji su podneseni, sadržaj, uvjete primjene i opseg pravnih pravila na koja se poziva podnositelj prijave za registraciju samo kada postoje dokumenti podneseni kao dokazi primjenjivog nacionalnog prava i, kada je potrebno, samo kada popunjava eventualne pravne praznine u tim dokumentima.

73 Isto tako, treba odbiti tužiteljev argument koji se temelji na tomu da je EUIPO-oov poziv tužitelju da precizira svoj prigovor bio preopćenit. Naime, kao što je navedeno u točki 69. ove presude, dopis od 5. kolovoza 2014. kojim se tužitelja poziva na dopunu njegova prigovora sadržavao je dovoljno elemenata koji su upućivali na dokaze koje mora podnijeti u potporu svojem prigovoru. U tom dopisu su jasno navedeni dokazi koji se mogu prihvatiti u okviru prigovora na temelju članka 8. stavka 4. Uredbe br. 207/2009 i on je o tome sadržavao preciznije i detaljnije informacije od onih iz pravila 19. stavka 2. točke (d) Uredbe br. 2868/95. Tužitelj je odgovorio na taj dopis 10. prosinca 2014. tako što je dostavio dodatna obrazloženja i informacije u vezi s prigovorom a da pritom nije udovoljio zahtjevu Odjela za prigovore EUIPO-a koji se odnosio na dokaze u vezi s nacionalnim pravom. Usto, tužitelj je tijekom rasprave u odgovoru na pitanje Općeg suda kojim ga se pozvalo da točno navede razlog zbog kojeg nije udovoljio tom zahtjevu Odjela za prigovore samo ustrajao na tomu da je poziv EUIPO-a bio preopćenit, ne navodeći nikakve argumente u potporu toj tvrdnji.

74 Slijedom svega navedenoga, treba odbiti tužiteljev prvi tužbeni razlog, a stoga i tužbu u cijelosti.

Troškovi

75 Sukladno odredbama članka 134. stavka 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku snosi troškove, ako je takav zahtjev postavljen.

76 Budući da tužitelj nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje troškova, sukladno zahtjevu EUIPO-a i intervenijenta.

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (deveto vijeće),

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija.

2. Društvu Moravia Consulting spol. s r. o. nalaže se snošenje troškova.

Gervasoni Madiseda Silva Passos

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 12. listopada 2017.

Potpisi